

[Ib Christensen.]

til at tro, at det ikke også vil fortsætte ad denne skæve vej.

Det er ikke i sig selv lykken at have et fast flertal, hvis dette faste flertal ikke kan blive enig om noget som helst af tilstrækkelig dybtgående art til at løse vores problemer. Det synes jeg er værd at slå fast. Det blokerer løsningsmulighederne, hvis regeringen, som den hidtil har gjort, alene søger ganske bestemte aftalepartnere og ikke på noget punkt vil aftale eller gennemføre en politik sammen med andre partier.

Så vidt jeg har observeret, har hverken socialistisk folkeparti, Danmarks kommunistiske parti, venstresocialisterne, og i hvert fald ikke retsforbundet opstillet betingelser om, at regeringen ikke må gennemføre indkomstpoltik eller gennemføre sin EF-politik eller lignende, som forudsætning for, at vi vil medvirke til f. eks. effektivt indgreb mod jord- og ejendomsspekulationen.

Regeringen har altså en mulighed for at regere med skiftende flertal, og det er, når det kommer til stykket, måske regeringens eneste mulighed for overhovedet at gennemføre bare tilstrækkelig dybtgående løsninger. Jeg synes, det er meget vigtigt at slå fast, at sådan er kendsgerningen. Hvad enten nu regeringen bryder sig om det eller ikke, så er der ikke et fast flertal for et tilstrækkelig dybtgående økonomisk-politisk kursskifte.

Der findes jo et antal udvalgte partier, der findes nogle partier, som kommer ind fra kullen, eller hvad man nu kan kalde det, på Marienborg i disse dage eller i de kommende dage. Augustforligspartier, de konservative, venstre og sågar SF – formentlig som en cadeau til socialdemokratiets venstrefløj – er udnævnt til ansvarlige partier i større eller mindre omfang og i større eller mindre grader. Det skaber ikke tillid, når regeringen fører en sådan kurs. Det skaber ikke tillid, at regeringen på forhånd udelukker partier, som den overhovedet ikke vil diskutere med, som den overhovedet ikke vil høre, hvis synspunkter den ikke vil høre, og over for hvem den ikke vil afsløre nogen som helst af sine planer. Det er en meget dårlig kurs, det er en meget uklog og en meget kortsynet kurs af regeringen at foretage en sådan sortering. Den skulle i hvert fald afprøve, hvilke muligheder der var – det gør den ikke.

Det forekommer mig, at både økonomimini-

steren og statsministeren på en lidt træt eller sur måde, hvad man nu vil kalde det, har reageret på den kritik, der er kommet over den politik, der er ført, som jo er afsløret i al sin gru gennem de økonomiske vismænds rapport. Det skaber ikke større tillid, at den psykologiske reaktion fra regeringens side er trusler og udtalelser om manglende tiltro til folketingets handleedygtighed el. lign. Det er trods alt først og fremmest regeringen, der har ansvaret, også for at folketinget træffer de nødvendige beslutninger.

Retsforbundet er parat til et åbent og tillidsfuldt samarbejde med alle partier her i tinget og selvfølgelig også med regeringen. Men vi erkender, at når vi ikke er blandt de udvalgte partier, så skyldes det måske, at vi dybtgående er i opposition til regeringen, når det drejer sig om den europæiske politik, når det drejer sig om jordpolitikken, når det drejer sig om indkomstpoltikken, og også i væsentligt omfang når det drejer sig om skatte- og udgiftspolitikken.

Det forhindrer imidlertid ikke, at der kan være områder, hvor vi kan tale sammen, og hvorom der kan etableres samarbejde eller dannes nogle flertal – også andre flertal end dem, regeringen hidtil har troet mulige, eller ladet som om den troede var mulige.

Jeg vil gerne til slut opstille 10 punkter som centrale for en politik, der vil være egnet til en hurtig nedbringelse af arbejdsløsheden og forbedring af betalingsbalancen. For det første gennemførelse af en ny jordpolitik, herunder statsgrundskyld til standsning af jordspekulation. For det andet offentlige besparelser af ikke beskæftigelsesskadelige karakter, herunder afvikling af tilskud til særinteresser og overforbrug. For det tredje nedbringelse af statsindkomstskattetrykket på grundlag af punkt 1 og 2. For det fjerde effektiv dansk modstand imod EFs inflationsfremmende beskyttelsespolitik og levnedsmiddelfordyrelser. For det femte forstærkelse af monopoltilsynets indsats mod monopoldannelser og konkurrencebegrænsninger. For det sjette øget forskning i og udvikling af alternative energikilder for på rentabelt grundlag at mindske energiimportbehovet. For det syvende igangsættelse af sådanne offentlige bygge- og anlægsarbejder samt miljøbeskyttende og energibesparende foranstaltninger i den offentlige sektor, som alligevel skal gennemføres. For det ottende særlige tiltag mod ungdomsledigheden, herunder erhvervs-